

1. Než zavládne blahobyť, tak ne, abysis pískal,
a koukej čestně oznámit, co nečestně kdo získal,
ten, kdo nemá vyšší cíle, správně (snadně) nežije,
člověk žije pro společnost, proto tady je,
všichni budou šťastně žít, jak v ráji, neřkuli,
a všechno jednou budem mít, až se čas překulí.
R: Jó, to mi bylo šest, já seděl v první lavici
a tohle všechno říkal náš pan hodnej řídící,
pak byla velká přestávka a já za paďana
jsem svačil mlíko vod krávy s třema houskama.
2. A na Západě žije člověk, co haraší zbraní,
pak už je tam jen velká louže a zlí lidé za ní,
ještě tyhle poučení v hlavě mi zněly,
a ráno u nás pod okny už tanky duněly,
tak popadnul jsem kratasy a běžel před vrata,
kde chlap v podivným mundúru nám říkal "rebjata".
R: Jó, to mi bylo dvanáct pryč a já už rozum bral,
všichni moc smutně koukali, proč, to jsem nechápal,
vždyť byly přece prázdniny a zrály jahody
a divný trampí na garmošky hráli u vody.
3. Ó, zazni, písni vznešená o vrozené nám práci
a o tom, že se vyhýbat jí příliš nevyplácí,
já neměl vlastně ani čas očuchat rachotu,
a už jsem pochodoval na cvičáku u plotu,
v době, kdy jsem moh' pracovat a méně zahálet,
válel jsem se v krytu při přípravě na nálet.
R: Jó, to mi bylo sotva dvacet a já s údivem
jsem nechápal, proč, když mám volno, nemůžu jít ven
a proč mi velí člověk, jehož hlavní předností
jsou neomezené meze omezeností.
- 4.=1.
R: Tak to mi něco připomíná, ruce svírám v pěst,
vždyť nejsem v první třídě, no a je mi dvacet šest,
mám dojem, že si v televizi dělaj' legraci,
když krásnej chachar v obleku káže vo práci.
5. Říkal už můj děda, když jsem na poli ho vídal,
hladovejch slov že se ještě nikdo nenasnídal,
i když se doba změnila, hloubš je do kapsy
a pivo stojí, co dřív stával frťan Metaxy,
volnou tvorbou cen se práce snadno posvěť,
zjistíme tak jen, kolik měl Babinskej dětí.
R: Jó, je mi třiatřicet, a taky mi jasný je:
kde vládnou prachy, končí každá ideologie,
vždyť už směje se nám celej svět, jací jsme hlupáci,
platíce za propagandu víc nežli za práci.